

De kleine spar

Christopher Corr

Naar een sprookje van
Hans Christian Andersen

Diep in het bos stond een prachtige kleine spar.

De zon scheen, de vogels zongen en er stond een zacht briesje,
maar toch voelde de kleine spar zich niet gelukkig.

‘Wanneer zal ik zo groot en zo hoog zijn als de andere bomen?’ vroeg hij zich af.

‘Dan kunnen de vogels hun nestjes in mijn takken maken en voor me zingen.

Nu val ik helemaal niet op: niemand ziet me staan.’

Plotseling sprong er een haas over hem heen
waardoor hij zich kleiner dan ooit voelde.

Het werd zomer en er kwamen kinderen met mandjes vol bessen.
Ze zaten naast de kleine spar en aten hun fruit.

De kinderen streelden zijn takken. 'Wat een mooie boom,' zeiden ze,
'hij voelt zo zacht en ruikt zo lekker.'

De kleine spar zuchtte. 'Ik wil helemaal niet mooi en zacht zijn,' dacht hij.
'En ik wou dat ze mijn takken met rust lieten.'

Toen werd het herfst
en de houthakkers kwamen met bijlen en zagen.
Een paar enorme bomen gingen met donderend geraas neer; de aarde schudde ervan.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ vroeg de kleine spar aan de grote bomen.

‘Mag ik mee?’

Maar ze gaven geen antwoord.

‘Maak je geen zorgen,’ zei de eekhoorn tegen de treurige kleine spar.

‘Je komt vanzelf een keer aan de beurt.’

De volgende morgen kwamen de vogels.

‘Wat is er gebeurd met de bomen die ze meegenomen hebben?’
vroeg de kleine spar.

‘Daar zijn stoere, sterke blokhutten van gemaakt; ze staan aan de rand van het bos
en er wonen mensen in,’ antwoordden de vogels.

‘Ik wou dat ik groter was en ook een blokhut kon zijn,’
zei de kleine spar.

Hij deed zo zijn best om zich voor te stellen hoe dat eruit zou zien,
dat hij de vlinders die om hem heen fladderden niet eens opmerkte.